

Taşı, Toprağıyla Mübarek Erenler Beldesi Isparta

Nihayet, şairin ifadesiyle, “*Isparta’nın Erenleri*” diyarına yaklaşıyoruz. Solumuzda bir göl uzanmakta: *Eğirdir Gölü*. Başımı kaldırıp doğuya bakıyorum. Şafak sökmek üzere... Zulûmatla perdelenen gözler şimdi seherin feyziyle aheste aheste açılmaya başlıyor. İçimde bir takım hisler kaynaşıyor. “*İşte fecr-i sadık*” diyorum. Gece boyunca sessizlikle kapanan kulaklar şimdi bülbül sesleriyle uyanmaya başlıyor. Fecr-i kâzip gitti, fecr-i sadık müjdeler getiriyor.

Evet, müjdedir fecr-i sadık. Cihanı baştan başa hüzne boğan uzun ve karanlık gecelerin süzülüp gitmesiyle yerlerini aydınlık sabahlara bırakmasının müjdesi!..

İnsanların, ölüme benzeyen derin ve kasavetli uykularından, İsrail’in boru sesine benzeyen ezan sesleriyle uyanmalarının müjdecisi!..

“*Yıldızların serzakiri ve nûr efşan bülbülü*” olan Güneşin doğuşunun müjdecisi!..

Şimdi bülbüller diyârındayız. Artık, bülbüller şakımakta, hem gül bahçelerinde, hem de marifet bostanlarında...

Otobüsümüz, göl kıyısını terkedip de hafif bir rampaya tam vuracağı sırada lâstik patladı. Yedek lâstik de yokmuş. Arkadaşımınla birlikte otobüsten indik. Seher vakti havanın serinliği içimizi hafifçe ürpertti. Göle kadar inip abdest aldık ve namazlarımızı kıldık; niyazlarımızı dergâh-ı İlâhiyye’ye takdim ettik. Etrafa derin bir sessizlik ve sükûnet hâkimdi. Bakışlarımı gölün karşı kıyılarına çevirdim. Sivri uçlu yüksek dağların göle vuran ince ve narin akislerini bir süre seyrettik. Başımı kaldırıp doğuya baktım. Güneş, ufku âdeta çatlatırcasına doğuyordu. Bu doğuş bana, Bediüzzaman’ın Erek Dağı’ndaki mahzûnâne gurubunu, daha sonra Isparta ufuklarında mesrûrâne ve muhteşem tulûunu tahattur ettirdi...

Nihayet, lâstik tamir edildi ve otobüse bindik. Otobüsümüz ağır ağır rampayı tırmanmaya başladı. Eğirdir Gölü ile Isparta ovasını birbirinden ayıran bir tepenin zirvesine çıktığımızda, Bediüzzaman’ın ifadesiyle, “**Taşıyla, toprağıyla mübarek**” olan Isparta şehri, onun bağları ve dağları bütün letafetiyle arz-ı endam etti. Sanki bir kuvve-i kudsiyye, beni yörüngesine çekiyordu. Âşıkane bir sevda ruhumu sarıyordu. Bu hâl ile kendimi firdevsî bir saadet içinde görüyordum. Vicdanıma tecelli eden bu ruhanî cezbeler hissiyatımı durmadan şehre doğru çekiyordu.

Yol, tepeden aşağıya kıvrıla kıvrıla indi ve ovaya daldı. Yol boyunca sıralanmış gül bahçeleri taze goncalarını sabah güneşine tevcih etmiş, pürsafâ bir zevk içindeydiler. Semadan yağın nûr-u rahmetle gülistanlardan yükselen râyiha-i tayyibe kucaklıyor, nesim-i nevbaharla otobüsün pencerelerinden içeri doluyordu.

Şehrin kenar mahallelerine girerken, Bediüzzaman'ı görme iştihak ve heyecanı, ateşli bir hastalığın nöbetleri gibi tekrar hissiyatımı sarmaya başladı. Düşündüm ki, Bediüzzaman gibi bir ârif-i billâhın, bir kutb-u âzâmın, bir müceddid-i ekberin huzuruna eli boş nasıl çıkacaktım? Heybemde acziyetten, fakriyetten ve noksaniyetten başka bir şey yoktu. Ama O'na vatanım dediği Van'da, Erek Dağı'ndan, Zernebad suyundan, Horhor'dan, Van kalesinin burçlarından, O'nun hasretiyle gönülleri alev alev yanan eski talebe muhiblerinden, Erzurum'dan, Abdurrahman Gazi'den, orada yatan güzide sahabelerden ve evliyalardan Hacı Bayram-ı Velî'den; Mevlâna'dan, Horasan Erlerinden deste deste selâmlar getirmiştım. İşte, bu selâmlarla O'nun kapısını çalmaya bir mecal bulabildim...